

Sygn. akt VIII GC 1225/14 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 listopada 2014 r.

Sąd Rejonowy w Białymstoku VIII Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący : SSR Paweł Dzienis

Protokolant: Elżbieta Gryko

po rozpoznaniu w dniu 24 listopada 2014 r. w Białymstoku

na rozprawie

sprawy z powództwa Ł. R. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) Ł. R. w B.

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

o zapłatę kwoty 1.353 zł

I. Zasądza od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. na rzecz powoda Ł. R. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) kwotę 1.353,00 zł (jeden tysiąc trzysta pięćdziesiąt trzy złote) z ustawowymi odsetkami w stosunku rocznym od 16 marca 2014 r. do dnia zapłaty.

II. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 30 zł tytułem zwrotu opłaty sądowej oraz kwotę 197 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSR Paweł Dzienis

Sygn. akt: VIII GC 1225/14

UZASADNIENIE

Powód Ł. R. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą V. Ł. R. z siedzibą w B. w pozwie skierowanym przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wniósł o zapłatę kwoty 1.353 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od 16.03.2014 r. do dnia zapłaty. Nadto wniósł o zasądzenie od pozwanej na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód podnosił, iż w ramach prowadzonej działalności gospodarczej (...).01.2014 r. zawarł z pozwaną umowę nr (...) o świadczenie usług promocyjnych. Pozwana była zobowiązana do zapłaty na rzecz powoda honorarium w wysokości 1.100 zł netto miesięcznie powiększone o stawkę VAT w wysokości 23% w terminie 14 dni od dnia wystawienia przez powoda faktury. 4.03.2014 r. powód przesłał do Prezesa Zarządu pozwanej spółki maila z raportem działań wykonanych w lutym oraz fakturę za ten miesiąc. Pozwana podważyła zasadność roszczeń powoda wskazując, że nie wywiązał się z umowy, działania wykonywał nierzetelnie. Powód utrzymywał, że wykonał wszystkie czynności, do których był zobowiązany, a także podjął działania dodatkowe nieobjęte umową. Po wezwaniu do zapłaty przez powoda pozwana nadal utrzymywała swoje stanowisko, co skutkowało przekazaniem przez Ł. R. sprawy na drogę sądową.

Pozwana (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. zażądała oddalenia powództwa w całości oraz zasądzenia od powoda na swoją rzecz kosztów procesu. Podnosiła, iż po jej stronie nie istniał obowiązek zapłaty honorarium w wysokości 1.100 zł netto miesięcznie. Płatność miała być jednorazowa, umowa nie przewidywała wypłat miesięcznych. Pozwana wskazywała, że powód nie wykonywał na jej rzecz żadnych działań promocyjno – marketingowych w lutym 2014 roku. Kwota żądana przez powoda zdaniem pozwanej nie jest mu należna, ponieważ umowa nie została przez powoda wykonana w całości. Pozwana zgłaszała zastrzeżenia do pracy powoda, jednakże powód nie poprawił jakości świadczonych usług i nadal były one wykonywane nieprawidłowo.

Ponadto pozwana podnosiła, iż dodatkowe działania podjęte przez powoda nie były objęte planem działania, przez co powód nie był zobowiązany do ich wykonania. (...) nie otrzymało również prawidłowo wystawionej faktury za miesiąc luty w wersji papierowej, a jedynie jej skan wysłany drogą elektroniczną.

Powód podtrzymywał swoje stanowisko. Odwołując się do kwestii jednorazowej wypłaty wynagrodzenia wskazał, że pozwana nie kwestionowała dwóch faktur wystawionych za usługę promocyjną w miesiącach styczniu i marcu 2014 r. i je opłaciła. Nie kwestionowała również ich formy, tj. skanu wysłanego drogą elektroniczną. Ponadto powód twierdził, że nie był zobowiązany do monitoringu mediów – pozwana nie chciała skorzystać z tejże usługi dodatkowej, dlatego też wyniki pracy przedstawiał w formie raportów. Dołączenie jednorazowo do raportu czasopisma z zamówioną reklamą portalu prowadzonego przez pozwaną nie było przewidziane w umowie.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

W rozpoznawanej sprawie bezspornym jest, iż w dniu 3 stycznia 2014 r. między powodem, Ł. R. prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą (...) Ł. R. w B., a pozwaną, (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w W., doszło do zawarcia umowy nr (...) o świadczenie usług promocyjnych (k. 17 – 20). Na podstawie tej umowy powód zobowiązał się do obsługi public relations oraz działań marketingowych mających na celu promocję serwisu internetowego G..(...) ta miała być świadczona za wynagrodzeniem w kwocie 1.100 zł netto. Umowę strony zawarły na okres od 3.01.2014 r. do 3.03.2014 r.

W styczniu i marcu 2014 r. powód przedstawił pozwanej faktury wraz z raportami wykonanych działań. Należności wynikające z ww. faktur nie były kwestionowane przez pozwaną i zostały w terminie opłacone. Osią sporu było wykonanie przez powoda umownego zobowiązania w lutym 2014 r., a tym samym zasadność zapłaty za wystawioną za tenże miesiąc fakturę.

Rozstrzygnięcie sporu sprowadzało się do udzielenia odpowiedzi na pytania – czy powód wykonał swoje zobowiązanie i jaki charakter tego zobowiązania, zakres i sposób wykazania wykonanych usług oraz czy wynagrodzenie było płatne jednorazowo czy miesięcznie. Zaznaczyć na wstępie należy, że umowa łącząca strony nie regulowała wskazanych problemów precyzyjnie, dlatego też konieczne było dokonanie wykładni celowościowej oraz na podstawie okoliczności towarzyszących jej wykonywaniu.

Umowę zawartą przez strony należy zakwalifikować jako umowę o świadczenie usług, do której z mocy art. 750 k.c. stosuje się przepisy o umowie zlecenia. Zgodnie z art. 734 § 1 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (t.j. Dz. U. z 2014 r., poz. 121, dalej: k.c.) przez umowę zlecenia przyjmujący zlecenie zobowiązuje się do dokonania określonej czynności prawnej dla dającego zlecenie. W świetle treści art. 735 ust. 1 k.c. umowa zlecenia jest umową odpłatną.

W ocenie Sądu powód ciężące na nim wobec pozwanego obowiązki wykonał. Przedstawił, wbrew twierdzeniom pozwanej, dokumenty potwierdzające, że podjął działania objęte umową. Przede wszystkim, mimo iż nie był do tego zobowiązany, przesłał pozwanej raport ze swojej działalności w lutym 2014 r. Z raportu wynika, że zamówione publikacje pojawiły się w wybranych mediach – prasie, radiu, Internecie. Powód, co podkreślał w korespondencji prowadzonej z pozwaną, nawiązał współpracę z firmą organizującą turnieje paintball – logo portalu zleceniodawcy pojawiło się na wszystkich nośnikach reklamowych promujących turniej. Informacje o portalu G.(...) powód umieścił

również na portalach społecznościowych tworząc sieci tematyczne. Rozpoczął również rozmowy z działem marketingu Opery i (...).

Powód opisał, na czym polegała jego działalność w spornym okresie. Wymienił wszystkie podmioty, z którymi nawiązał współpracę, podał ich nazwy. Należy podkreślić, że do przedstawiania wycinków gazet, nagrań audio czy zbierania linków internetowych nie był zobowiązany przez umowę z pozwaną. Wymienione czynności są usługą dodatkową, tj. monitoringiem mediów, której pozwana nie zamawiała. Ponadto, media, z którymi nawiązał współpracę powód, to przede wszystkim media lokalne, dlatego też zebranie materiałów z obszarów działalności każdego z nich jest znacznie utrudnione. Powód twierdził, że zamówione przez niego reklamy pojawiły się, o czym został poinformowany w rozmowach telefonicznych z przedstawicielami poszczególnych mediów.

Wbrew twierdzeniom pozwanej, powód rozliczył się z wykonanych działań. Przesłał raport wraz z fakturą na pocztę internetową 4.03.2014 r. (k. 21 – 23), a także na żądanie pozwanej spółki 28.04.2014 r. wiadomość z opisem wykonanych zadań, która była streszczeniem raportu (k. 26 – 27). Pozwana nie zaakceptowała takiej formy rozliczenia, domagała się przedstawienia publikacji, do czego, jak już wyżej wskazano, powód nie był zobowiązany. Zdaniem Sądu, jeżeli pozwana nie zamówiła usługi monitoringu mediów, to sama powinien sprawdzać, czy publikacje ukazały się lub zrezygnować z weryfikacji. Nie może natomiast wymagać, by działania te zostały podjęte przez powoda, gdyż byłyby to zadania dodatkowe. Pozwana twierdziła, że publikacje nie zostały umieszczone w weryfikowanych pismach, nie wskazała jednak, które pisma zostały przez nią sprawdzone. Powód natomiast powołał się na konkretne tytuły i rozgłośnie radiowe, co sprawiło, że jego zeznania były bardziej wiarygodne.

Twierdzenia powoda w kwestii wykonania umowy znajdują potwierdzenie w zgromadzonym materiale dowodowym. Pozwana, poza dowodem z przesłuchania stron, nie zgłaszała żadnych wniosków dowodowych. W swoich zeznaniach podniosła, iż o tym, że powód zajmuje się innymi sprawami dowiedziała się od swojej pracownicy. Pracownica ta nie była świadkiem w przedmiotowej sprawie, nie podano również jej nazwiska. Sąd na tej podstawie uznał zeznania za niewiarygodne.

Pozwana twierdziła również, że wielokrotnie bezskutecznie prosiła powoda o rozliczenie za miesiąc luty 2014 roku, a także o podniesienie jakości usług. Twierdzenia te nie znajdują potwierdzenia w materiale dowodowym. Prośby o rozliczenie zostały przez powoda spełnione, o czym świadczy korespondencja elektroniczna. Zgodnie z § 3 ust. 7 zawartej między stronami umowy wszelkie uwagi odnośnie sposobu wykonania umowy pozwana zobowiązała się przedstawić na piśmie lub drogą elektroniczną. Pozwana nie przedstawiła dokumentacji potwierdzającej, że wielokrotnie, jak zeznał reprezentant pozwanej: ok. 50 razy (k. 72), żądała rozliczenia ani że zgłaszała powodowi, że nie dokłada należytej staranności przy wykonywaniu umowy. Postanowienie § 5 umowy nie stanowi podstawy do odmowy zapłaty powodowi należnego mu wynagrodzenia. Przewiduje on wezwanie do podjęcia działań "naprawczych", ale w przypadku niewykonywania lub należytego wykonywania umowy, co nie zostało wykazane w sprawie oraz przewiduje inny rygor niż odmowa zapłaty wynagrodzenia. Postanowienie to nie ma zastosowania w zaistniałym sporze również z tego powodu, że pozwana w sprawie nie wzywała do podjęcia takich działań, a jedynie do złożenia szczegółowego raportu.

Zwrócić też należy uwagę, że umowa łącząca strony jest umową starannego działania, a nie umową kreującą zobowiązanie rezultatu. Powód zobowiązał się świadczyć usługi opisane w § 1 umowy, a nie do podwyższenia wizerunku rynkowego pozwanej spółki. Działania nie zostały opisane w § 1 umowy w sposób szczegółowy i enumeratywny. Strony wskazały jedynie jakiej sfery usługi mają dotyczyć – z zakresu public relation w celu budowy wizerunku i promocji serwisu internetowego i pomocy przy zakupie mediów. W takiej sytuacji nie można zarzucać powodowi, że pewnych działań nie podjął lub wykonał zbyt mało usług marketingowych. Oceniać można jedynie staranność jego działania w okresie objętym umową. Staranność ta ma być należyta i odpowiadać wzorcowi profesjonalnemu. Powód wykazał, że świadczył usługi do których się zobowiązał. Dodatkowo strony w umowie nie przewidziały w jaki sposób powód ma rozliczać się z wykonanych usług, jak szczegółowy ma być raport z wykonanych usług. Umowa przewiduje jedynie harmonogram prac zaproponowany przez powoda, bez wskazania szczegółów jego zawartości, zaś o raporcie z wykonanych już usług nie stanowi w żadnym ze swoich postanowień. w takiej sytuacji

oraz przyjęcia podobnego raportu z usług świadczonych w styczniu 2014 roku za wystarczający nie można stawiać powodowi zarzutu wadliwego udokumentowania wykonanych usług w lutym 2014 roku.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd uznał, że powód należycie wywiązał się ze swoich zobowiązań, a zarzuty pozwanej są nieuzasadnione.

Oceniając kwestię wynagrodzenia za świadczoną przez powoda usługę należy wziąć pod uwagę treść art. 65 § 2 k.c., który stanowi, że w umowach należy raczej badać, jaki był zgodny zamiar stron i cel umowy, aniżeli opierać się na jej dosłownym brzmieniu. Zawarta między stronami umowa nie zawiera zapisu o wynagrodzeniu płatnym miesięcznie. Wykładnia literalna § 4 ust. umowy jednak nie pozwala na jednoznaczne stwierdzenie czy strony przewidziały jednorazową płatność czy też w odstępach miesięcznych. Nie określono też czy będzie to płatność z góry czy po wykonaniu usług. Kwestii tych nie rozstrzyga też postanowienie § 4 pkt 5 umowy. Mając na względzie jednak okoliczności sprawy przyjąć należy, że wynagrodzenie płatne było miesięcznie. W ocenie Sądu fakt, iż pozwany opłacił dwie wystawione przez powoda faktury – za styczeń i marzec 2014 roku – na te same kwoty i z tego samego tytułu, wskazuje, że zgodnym zamiarem stron było wykonywanie i opłacanie usługi co miesiąc. Pozwana w korespondencji elektronicznej nie podnosiła, iż powód wystawił fakturę za usługę już opłaconą. Kwestionowała jedynie rzetelność i samo wykonanie planu działań. Sugerowała także, iż wypłaci wynagrodzenie, jeżeli otrzyma rozliczenie umowy. Tym samym uznała comiesięczną płatność.

Pozwana twierdziła, iż faktura za marzec 2014 roku dotyczyła innych działań powoda niż objęte umową, a na to, że kwota widniejąca na fakturze jest taka sama, jak na poprzednich nie zwróciła uwagi. Należy tu podkreślić, że pozwana jako przedsiębiorca działa w obrocie jako profesjonalista, w związku z tym powinna działać z pełnym rozeznaniami. Oczekuje się od niej, że zna nie tylko swoją branżę, ale również zasady obrotu gospodarczego i prawnego, a co się z tym wiąże weryfikuje wszystkie otrzymane dokumenty i prowadzi rzetelną księgowość. W takiej sytuacji Sąd uznał, że zeznania prezesa zarządu pozwanej spółki nie są wiarygodne.

Pozwana swoim działaniem w styczniu i marcu 2014 r. nie kwestionowała również ważności faktur przesyłanych pocztą internetową, zaakceptowała tę formę przekazywania dokumentów. Jeżeli zatem faktura VAT za luty 2014 r. została przesłana w formie elektronicznej, to w świetle powyższych okoliczności, została pozwanej dostarczona.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd, na podstawie art. 734 k.c. w zw. z art. 750 k.c. oraz umowy nr (...) łączącej strony procesu orzekł jak w sentencji.

O kosztach sądowych Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (t.j. Dz. U. z 2014 r., poz. 101 ze zm.). W skład kosztów procesu poniesionych przez powoda wchodziły: opłata stała od pozwu w wysokości 30 zł ustalona na podstawie art. 28 pkt 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz. U. z 2014 r., poz. 1025 ze zm.), koszty zastępstwa procesowego w wysokości 180 zł ustalone w oparciu o § 6 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 490) oraz kwota 17 zł z tytułu poniesionej przez powoda opłaty skarbowej od pełnomocnictwa procesowego stosownie do treści części IV załącznika do ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (t.j. Dz. U. z 2012 r., poz. 1282 ze zm.).

Sędzia SR Paweł Dzienis